

Від головного редактора

Шановні читачі, автори та працівники редакції журналу “Світогляд”!

Я пишу ці рядки наприкінці 2016 року. Тому перш за все щиро вітаю вас із Різдом Христовим та Новим роком!

Так, так! Я не помилюся, саме у такій послідовності, бо вже давно настав час запровадити у житті Української православної церкви датування цих подій за григоріанським календарем.

Ця тема давно обговорюється на рівні експертів та у ЗМІ. На жаль, поки що церковні ієрархи публічно не висловлюють своїх думок. І все ж сьогодні є певні зрушення та розуміння на шляху вирішення цієї проблеми. Першим кроком буде проголошення 25 грудня вихідним днем із подальшим роз'ясненням широкому загалу вірян, чому така реформа в житті православної церкви є доцільною та виправданою. З плином часу різниця дат юліанського та григоріанського календарів збільшуватиметься, що ще більше загострить цю проблему.

По-друге, дякую всім авторам та працівникам редакції журналу “Світогляд” за їхню самовіддану працю, завдяки якій журнал набуває все більшої популярності. 21 грудня 2016 року на засіданні дискусійного клубу “Елітарна світлиця” ми відзначили 10-річчя з часу виходу першого числа “Світогляду”.

Український міжнародний комітет з питань науки і культури при НАН України та Київський міський будинок учителя вже впродовж 20 років проводять зібрання дискусійного клубу “Елітарна світлиця”.

Кожного разу засідання присвячені певному тематичному циклу. У 2016 році це був цикл “*Каму грядеши, Україно?*”, а 2017 року — цикл “*Зустрічі поколінь: їх єдність та багатомірність*”. Це будуть розмови з непересічними особистостями України про світи їх життя, мислення, творчості й діяльності. Звучатимуть голоси тих, хто не міг колись мовчати на тлі загальноприйнятої безмовності і хто присвятив себе найвищій місії служіння своєму народові в царині освіти, науки та культури.

Чому ми вибрали таку тему? Поступово відходить з життєвої арени старше покоління певного соціального досвіду та важкої історичної долі. Це покоління може багато розказати про свої

уроки, сподіваючись уберегти молоду генерацію від повторення їхніх помилок. Але старше покоління не поспішає це робити, а молоде не дуже прагне слухати. Так не має бути... На жаль, так було, так є, і так, напевно, буде. Чи є вихід з цього зачарованого кола? Спілкування у “Світлиці” дасть можливість знайти відповідь на це непросте питання...

У ці передсвяткові дні з глибоким сумом згадуємо про втрати у 2016 році серед інтелектуальної спільноти України. З числа моїх колег та шанувальників журналу назову видатного економіста й гуманіста **Богдана Гаврилишина**. Зустрічі з ним, його поради та побажання, зокрема його три “П” — “*Порядність, Професіоналізм та Патріотизм*” для нашої влади, — назавжди збережуться у нашій пам’яті.

Редколегія журналу “Світогляд” планувала видати спеціальний випуск журналу до 90-річчя від дня народження Богдана Гаврилишина, присвячений його життю і творчості. Не судилося... Востаннє я спілкувався з Богданом Дмитровичем, узгоджуючи його вступне слово до книги “Українсько-швейцарські політичні та освітні зв’язки”...

У ці передсвяткові дні також звертаюся з поклонами до волелюбного та працюючого українського народу з проханням шанувати наші славні традиції та, незважаючи на труднощі сьогодення, зберігати віру у світле майбутнє України. ■

Колаж: портрет Б. Гаврилишина на обкладинці книги “Українсько-швейцарські політичні та освітні зв’язки”, в якій розміщено його статтю “Залишаючись українцем”